

Paula Sabolová Jelínková

Čertík Trapko

Ilustroval
Drahomír Tršťan

albatros

Čertík Trapko

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Paula Sabolová Jelínková
Čertík Trapko – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Paula Sabolová Jelínková

Čertík Trapko

Ilustroval
Drahomír Tršťan

ALBATROS

Ako sa čertík Trapko učil gazdovať

Verte-neverte, ale v jednej dedine žila taká vychýrená gazdiná, že ju nikto nemohol v ničom predbehnúť. Ešte aj v samom pekle sa o nej dopyčuli. Čertova mať v tej chvíli za gazdinou vystrojila svoje najmladšie čertíča, prváčika Trapka. „Bež! Priuč sa gazdovstvu, na učenie v škole nie si súci.“ Trapko si podskočil a od radosti sa mu zablýskali oči.

Naozaj pôjde hore – nad zem? To znamená, že nemusí denno-denne chodiť do čertovskej školy? Omieľať a opakovať *ADE-CEBU*? Joj, ako tú škaredú, protivnú *ADECEBU* nemal rád! Najradšej by z nej povyšklbával niektoré písmená. Hneď by ich aj zhltol. Napríklad *R*. Rozmliaždil by ho kopýtkom. Ale už je tomu koniec, už nebude študovať, ale gazdovať.

Namiesto jedla mu mama zabalila – a rovno do hlavy – niekoľko zákazov. A za ľavé ucho mu prišla horúce železko, nech mu našepká, keby si s dačím nevedel rady. Stačí sa železka dotknúť, ale nesmie sa to preháňať. „Rozumel si?“ Keď odvrkoval rýchlym *doble, doble* a zapchával si dlaňami uši, založila mu ruky za chrbát a chytila ho za bradu. „Nesmieš nikomu pomáhať, každému musíš škodiť a všetko mariť, nesmieš prezrádzať pekelné tajomstvá a daj si pozor, aby ťa ľudia nenalákali na

cukríky. A keby došlo k najhoršiemu, tak nezabudni, že v lese máme príbuzných z tretieho kolena. Vždy sa na nich môžeš spoľahnúť, pomôžu ti.“

Trapko sa nedočkavo a bez veľkého lúčenia či cmukania na líčka pustil na cestu.

Po vrchu zeme išiel pomaly, z nohy na nohu, ako sa hovorí: dvojkou. Keď sa unaví, pôjde štvorkou – pomôže si rukami. No môže si aj *zakotrmelcovať* alebo si nohy vyložiť na plecيا. Bolo mu sveta žiť, lebo nad zemou bolo všetko inakšie a pekné. Nebo modré, slnko žlté, tráva zelená, vzduch voňavý. Akurát ho škreklo, ba aj potichu zahrešil *doparoma*, že nevie, kde sú tí ľudia s tými cukríkmi! Jeden alebo dva cukríky by si vzal a mať o tom nemusí vedieť. Ibaže široko-ďaleko nebolo nijakých cukrikárov.

Ku gazdinej prišiel, keď práve čosi siala. Bojázlivo ju postrašil: „Bu-bu-bu, bu-bu-bu... Ja som čert Trapko, gazdiná, mala by si sa báť!“

„Ešte to tak,“ vysmiala ho gazdiná. No predsa si ho dobre poobzerala, či má všetko, čo čerti majú mať: rožky, chvost, srst', kopýtko. Všetko na chlp sedelo, ba ani pekelný smradík sa z Trapka počas cesty nevyvetral.

Trapko sa na gazdinú chvíľu trápne pozeral. Nechápal, čo robí, prečo tak rozhadzuje rukou. Keď sa trochu osmelil, zvedavo sa jej opýtal:

„Ako sa volá to, čo práve teraz robíš?“

„Sejem mak.“

„Načo ti je mak?“

„Na koláče, na buchty a slíže – a mak je aj liečivý.“

„A načo ešte?“

„Posypem ním kliešte, ty trúba!“

Trapkom z tej nadávky – že *trúba* – až heglo, dokonca sa mu zatriasli kolená. Veď v čertovskej škole je *trúba* tá *najnajhoršia* známka! Trapko začal okolo seba plúť žeravé sliny a zlostne vykrikoval: „Teraz si ma strašne urazila, musíš sa so mnou o mak podeliť!“

„Nedbám,“ hodila plecom gazdiná. „Len mi musíš hneď teraz povedať, čo budeš chcieť, až mak dozreje. Vrch či spodok?“

„Samozrejme, že chcem spodok,“ múdрил sa Trapko.

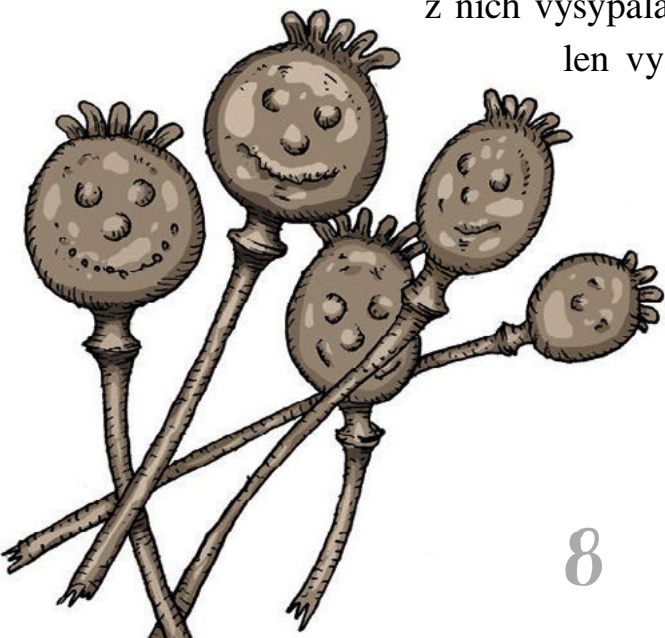
„Dobre,“ súhlasila gazdiná. „Tak sa tu potom zastav, keď mak dozreje.“

Trapkovi sa už nechcelo priúčať gazdovstvu, gazdovanie bolo nudné. Nijaká zábava. Kým sa gazdiná zobzerala, zmizol z makového poľa ako gáfor.

Gazdiná sa o mak príkladne starala. Len čo zo zeme vyšli prvé lístky, mak vyplela, okopala a poprosila dážď, aby ho polial. Mak rástol ako z vody. Onedlho sa gazdinej odvdáčil hodvábnym bielym, ružovým a fialkovastým kvetom. A aj makovou vôňou, ktorá vychádzala z lupeňov a blizny. Včielky sa išli ulieťať, také boli očarené krásou a vôňou, len škoda, že z makových kvetov nerobia med. Kvety postupne vädli a opadávali, ale z ich stredov sa vykľuli drobné zelené bobuľky – tobolky. Na každej zelenej tobolke vyrástla pyšná kráľovská korunka. Keď tobolky dozreli, začali sa z nich ozývať makové zrnká: „Haló! Počujete? Sme hotové, šuchoceme a hrkoceme ako bábätkovské hrkálky! Podťte po nás, nech sa páči. Dovidenia na koláči! Kto sa občas makom hostí, vyrastú mu mocné kosti.“

Nuž dobre teda, keď už samy volajú! Gazdiná prišla suché tobolky poolamovať. Pyšné korunky nakrojila a do misiek z nich vysypala mak. V záhrade nechala len vysoko sa vypínajúce suché byle pre čertíka Trapka.

Aj Trapko medzitým na svojej dobrodružnej ceste odnikadiaľ nikam podrástol, ale najmä zdrsnel, zdivel, a keď sa objavil, zasmradil celé makové pole.

„Doparoma! Kde je môj mak?“ rozkričal sa, a to tak strašne, akoby už bol dospelý čert a mohol si na každého dovoľovať. „Chcem svoj mak! Kde je?“

„Veď ho vidíš! Dostal si spodok, ako si chcel.“

„Bu-bu-bu! Ak ma ešte raz podvedieš, tak ťa vezmem do pekla a tam ťa usmažím na horúcom oleji. Čakaj ma na budúcu jar! Už ma neoklameš, ja prídem!!!“

„Len príd!“ zasmiala sa gazdiná.

Trapkov

trápny návrat k čertovej materi

Celé peklo sa otriasalo hurónskym smiechom, keď Trapko dokvitol domov s dlhým nosom, že nezgazdoval ani zrnko maku.

„Hi-hi, he-he! Mal si pýtať vrch! Vždy si pýtaj vrch!“ radili mu čerti s rehotom. Mať naňho gánila a zaháňala sa všetkým, čo bolo práve poruke. „Zimu preklačíš v kúte a doučíš sa abecedu: ix, ypsilon, zet! Na jar opäť pôjdeš k chýrečnej gazdinej. Odtiaľ sa môžeš vrátiť už len s výučným listom. Gazdiná ho musí podpísať. Cez komínovú dieru jej posielam odkaz, aby ťa v predstihu, kým sa triedy nezaplnia múdrejšími, dala zapísať do tej istej školy, kde sa sama vyučila. Hlavne, aby na teba dohliadla, nech nebeháš poza školu. Tentoraz ti odpúšťam, Trapko, raz sa môže pomýliť aj čert!“

Trapko sa celú zimu v kúte chvel a od kľáčania ho boleli kolená. Učil sa posledné písmená z *ADECEBY: TEZ, NOLISPY, XI*. Bolo to strašne ťažké. Túžobne čakal jar a najviac sa tešil, ako bude behať poza školu. Raz poza školu tam, raz poza školu späť – a gazdiná ho bude naháňať a zadychčaná chváliť pred susedom: *Ten môj učeň Trapko behá ako sto čertov.*